

Comissions Obreres de les Illes Balears

Unitat

Exemplar gratuït

Palma · abril · 2014 · Núm. 39

**sense ocupació
de qualitat
no hi ha
recuperació**

1 Maig

**MÉS COHESIÓ SOCIAL
PER A MÉS DEMOCRÀCIA**

manifesta't!

Palma: pl. d'Espanya, 12.00 h
Maó: pl. de l'Esplanada, 11.00 h
Eivissa: Carrer Navarra, 11.00 h

EDITORIAL

Unitat

Confederació Sindical de CCOO
de les Illes Balears
C/ de Francesc de Borja Moll, 3
07003 · Palma
Tel. 971 72 60 60
<http://www.ib.ccoo.es>
premsa@ib.ccoo.es

Responsable de Comunicació:
Francesc Mellado

Col·laboradors:

Fernando Lezcano, Carlos Bravo, Carmen Díaz de la Jara, Silvia Montejano, Eva Cerdeiriña, Gabinet Tècnic, Ginés Díez, Josep Benedicto, Luis Domínguez, Antoni Baos i Pep Vilchez.

Correcció lingüística:
Servei lingüístic

Realització:
Marco Spinazzola · ECOGRÀFIC

Edició i impressió:
Omni

Distribució:
Nouvent

Dipòsit legal:
PM 132-1986

Tirada:
10.000 exemplars

Les opinions i comentaris publicats en les pàgines d'aquesta publicació són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

Més Europa, amb més justícia i cohesió social

Cal recordar que arran de l'esclat de la crisi financera de 2007-2008, moltes veus irrompien en l'escenari mediàtic amb expressions com "refundar el capitalisme" o "el fracàs del capitalisme", però la realitat és que el gir que es va produir en la composició del Parlament europeu en les eleccions de juny del 2009, ha condicionat i marcat l'esdevenir de l'enfocament de la crisi i la seva sortida.

Les reformes introduïdes, basades en les recomanacions del Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Central Europeu (BCE) i la Comissió Europea, han tingut un marcat caràcter neoliberal i s'han fonamentat en el dèficit públic, donant-nos com a única recepta l'austeritat, o el que ells entenen com a tal, per poder generar confiança als mercats. Podríem simplificar que tres són els objectius que en realitat es persegueixen amb aquest tipus de polítiques: un és la reducció de l'Estat de benestar, des de la lògica de més mercat i menys Estat estam patint retallades en educació, sanitat, serveis socials, això és, de tots els serveis públics i de protecció social; segon objectiu és la devaluació salarial i de drets laborals, posant el punt de mira en la negociació col·lectiva -que han atacat amb les reformes laborals-; i com a tercer objectiu, el retrocés en drets i llibertats civils, donant via lliure a la dreta més rànica i casposa.

En definitiva, han estat cinc anys de retallades en drets, llibertats, serveis i prestacions públiques que ens havia costat molt esforç i sacrifici aconseguir. Cinc anys que han provocat desafecció vers els governs i institucions per part de la ciutadania, que hem de recu-

perar per salut democràtica i evitar derives perilloses. Les institucions europees no són alienes a aquesta desafecció, més aviat tot al contrari, han contribuït a recomanar aquestes polítiques d'austeritat que ens han conduït a més desocupació i menys futur per als nostres joves, és per això que va creixent l'«euroescepticisme» que, previsiblement, es tradueix en una abstenció elevada i una deriva cap a la ultradreta i el seu discurs populista.

En aquest context de desafecció política, populisme i demagògia, se celebren les eleccions europees. Seria un error imperdonable caure en el discurs babau que no ens convé estar en el marc de la Unió Europea. Tenim l'obligació de canviar aquesta realitat i hem de fer-ho des de la participació democràtica, la major expressió de participació en democràcia es dona a través del vot en les eleccions.

El 25 de maig tenim una oportunitat de dir que volem una Europa amb altres polítiques, una Europa que pensi en els seus ciutadans i ciutadanes i no en els mercats, una Europa amb ocupacions de qualitat, una Europa amb justícia i cohesió social; en definitiva, més Europa, però una altra Europa.

Avui més que mai, no podem cometre l'error d'enterrar el projecte europeu. Hi ha alternatives a aquestes polítiques neoliberals, i per combatre-les la resignació no n'és una opció.

Hem d'exigir als nostres representants compromisos per a unes polítiques que girin al voltant de les persones, una Europa social que s'allunyi de la deriva autoritària en què ha caigut amb l'excusa de la crisi.

IMPORTANT

CCOO informa que aquesta edició de la revista UNITAT és l'última que es rebrà per correu ordinari.

El pròxim número de desembre s'editarà en format digital, amb enviamment de l'enllaç via e-mail al vostre correu electrònic.

També podreu consultar-lo en la pàgina web del sindicat

<http://www.ib.ccoo.es>

Us pregam que si no heu actualitzat les vostres dades de correu electrònic, ens les envieu a la següent adreça

premsa@ib.ccoo.es

Aquesta decisió s'ha pres per l'augment dels costos de distribució per correu ordinari i a fi de reduir el consum de paper

1 de Maig
Palma

Manifestació: 12.00 h. Des de la plaça d'Espanya i fins al passeig del Born

Maó

Manifestació: 11.00 h. Des de la plaça de l'Esplanada i fins a la plaça d'August Miranda

Eivissa

Manifestació: 11.00 h. Des del carrer Navarra i fins al parc Reina Sofia

28 d'abril

Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball

Palma

De 09.30 a 12.30 h. - Jornada informativa conjunta CCOO i UGT
"La desregulació legislativa condemna la seguretat i la salut dels treballadors i l'economia del nostre país".

Sala d'actes de la UGT de Palma, al carrer Font i Monteros

Després de la jornada es farà una concentració de delegats i delegades de prevenció a les portes del Consolat de Mar.

Maó

De 10.00 a 14.00 hores - Jornada-Taller sobre Salut i Seguretat en el Treball Local de CCOO, a la plaça d'August Miranda.

Eivissa

29 d'abril a les 09.30 h. - Jornada informativa conjunta CCOO-UGT
"La desregulació legislativa condemna la seguretat i la salut dels treballadors i l'economia del nostre país".

Local del SOIB, Centre de Formació Blancadona, a la ctra. Sant Antoni, km 1,2

FERNANDO LEZCANO
SECRETARIO DE ORGANIZACIÓN Y
COMUNICACIÓN DE CCOO

CCOO, un símbolo que perdura

El 5 de abril, CCOO reunió en Madrid a 2.200 representantes del sindicato -1.600 de secciones sindicales y 600 de la estructura territorial más pegada a las empresas- en un acto que viene a dar curso a nuestros acuerdos congresuales orientados a revisar las fórmulas de organización y gestión, y que tienen como fin último reforzar las estructuras de base como clave para avanzar en el sindicalismo de proximidad que preconizamos. El primer Encuentro Confederal de Secciones Sindicales de CCOO se apoyó en un verso de Miquel Martí i Pol que figuró como lema del mismo: “VENIMOS DE LEJOS Y VAMOS MÁS LEJOS TODAVÍA”, un verso que expresa un sentimiento, **define una actitud** y en lo que se refiere a CCOO, sirve para dar sentido a un proyecto. Sirve para reconocernos en nuestro pasado, para afirmar que estamos en el presente, y para decir alto y claro que vamos a disputar el futuro. CCOO no es un proyecto efímero y ninguna campaña de desprestigio conseguirá arruarnos en la cuneta de la historia.

Se celebran 40 años del Proceso 1001 y ahora que ha fallecido el expresidente Suárez y se ha conmemorado la Transición, cabe decir, para que lo recuerden unos y lo aprendan otros, que si aquel proceso fue posible se debió a la movilización responsable, masiva y democrática de las trabajadoras

y los trabajadores, y al papel de CCOO en ella. Y lo digo, consciente de que nuestras siglas trascenderán a los que estamos aquí, porque mientras la injusticia esté presente en las relaciones laborales y en la sociedad, siempre habrá alguien de CCOO para combatirla.

¿Por qué este encuentro?

Cuando acordamos celebrar un encuentro de secciones sindicales perseguíamos dirigirnos al conjunto del sindicato con el discurso confederal, con las propuestas de CCOO, para que lleguen nitidamente y sin interferencias mediáticas a las trabajadoras y trabajadores. Dos de los grandes retos que tenemos por delante son la afiliación y las elecciones sindicales. Dos objetivos que exigen la implicación de todas las estructuras del sindicato. No hace falta advertir que en un país con más del 90% del tejido productivo vinculado a la pequeña y mediana empresa y con un crecimiento constante del colectivo de autónomos, es obligado diversificar nuestras estrategias y fórmulas organizativas si queremos llegar y atender las demandas de la población asalariada. Por esta razón promovemos la constitución de equipos de extensión donde el territorio juega un papel indiscutible. Por la misma razón que suscribimos recientemente un protocolo de colaboración con la organización de autónomos UATAE, y renova-

mos nuestros vínculos de amistad y colaboración con el SUP, la AUGC o AUME, que estuvieron presentes en el encuentro.

Pero si esta actividad resulta fundamental, la organización del sindicato para estar “más pegados al terreno”, reforzar la sección sindical como la célula madre del sindicato, se nos antoja imprescindible. La sección sindical es la expresión organizativa que mejor explica lo que es un sindicato: *la asociación libre de los trabajadores para defender sus intereses desde la fuerza que da la unión, y el ámbito en que se sustancia en primer lugar el conflicto de intereses -el conflicto capital/trabajo- es en la empresa; por eso la organización a través de la sección sindical es la más natural*. La sección sindical es la que nos permite disputar, desde

la empresa y el sector, la mejora de las condiciones de trabajo y la plusvalía que se obtiene por el mismo. Es la que facilita una participación más directa de la afiliación en las decisiones del sindicato; es por tanto donde cobra todo el sentido **el carácter democrático de Comisiones Obreras**.

Pero además, concebimos el encuentro de secciones sindicales como una ocasión excepcional para conocer el recorrido de su actividad y escuchar sus reflexiones, porque los cambios que promovemos desde el 10º Congreso Confederal, no se limitan a cambios estructurales –fortalecimiento y creación de secciones sindicales, readscripción sectorial, fusión de federaciones, eficacia y transparencia en la gestión de nuestros recursos económicos- buscan un nuevo impulso del llamado sindicalismo de proximidad como el mejor camino para reforzar el poder contractual de las federaciones y nuestra presencia en la sociedad.

Para todo ello necesitamos afiliar, especialmente a jóvenes, mujeres e inmigrantes, los colectivos peor tratados por la crisis. Y debemos afiliar a pensionistas, empezando por retener a las personas afiliadas que acceden a la jubilación.

Ganar las elecciones sindicales

La afiliación es una de las caras de la moneda del desarrollo organizativo, la otra, son las elecciones sindicales, un factor de legitimación primero ante quienes tienen derecho al voto y por extensión, ante la sociedad.

Las elecciones sindicales son un test. Es el momento en el que los trabajadores y trabajadoras juzgan nuestra actividad y nuestra conducta. En las elecciones sindicales renovamos o perdemos la confianza de la gente a la que representamos. Su resultado determina la configuración de las mesas de negociación, nuestra presencia institucional, la distribución de los fondos públicos que ampara la Constitución, y que de forma todavía muy insuficiente, los poderes públicos asignan a los sindicatos.

No podemos conformarnos con volver a ganar las elecciones, no es suficiente mantener las distancias con nuestros competidores. Debemos hacer lo posible por mejorar los resultados y para ello, federaciones y territorios deben colaborar en la extensión del proceso electoral a miles de empresas en las que todavía no se celebran elecciones sindicales.

La campaña en su fase previa, que debemos activar de inmediato, estará acompañada del lema **EXIGE** asociado a las principales reivindicaciones: *empleo, salarios, pensiones, negociación colectiva, jóvenes, mujeres...*, tal como ya conocen los y las responsables de Comunicación de nuestras organizaciones. Una campaña con un lema que en septiembre completaremos, y que refleja una actitud lejos de la resignación, una actitud combativa, que enlaza con nuestra trayectoria histórica, con la práctica reciente y que indica la decisión con la que queremos enfrentar el futuro.

CONFEDERACIÓ

Impuestos justos, garantía de derechos

Atención a las falsas bajadas de impuestos

CARLOS BRAVO,
SECR. CONF. DE PROTECCIÓN SOCIAL
Y POLÍTICAS PÚBLICAS

A nadie se le escapa que ningún derecho social, por justo que sea, puede sostenerse en la práctica sin la correspondiente partida presupuestaria que lo financie. La crisis y las erróneas políticas de recorte tomadas para encararla son un claro ejemplo de ello.

El sistema fiscal es en realidad la clave de bóveda sobre la que se sostiene todo el Estado de Bienestar que sirve de paraguas a las políticas públicas básicas (sanidad, educación, protección social, dependencia...). En los cimientos de esta construcción está el empleo de calidad. La lógica es sencilla: crear riqueza para distribuirla con justicia, distribuir mejor para crear más riqueza. Desde CC OO no podemos hablar de lo uno sin lo otro,

aunque hoy nos centremos en el sistema tributario.

Aunque relegada en el tiempo, en realidad la reforma fiscal resulta estructural y condiciona el resto de reformas. Desde que comenzó la crisis nuestro sistema fiscal evidencia con mayor claridad sus principales características que deben ser corregidas: es insuficiente, injusto y está deslegitimado.

Nuestro sistema tributario resulta claramente insuficiente ya que no es capaz de recaudar los recursos necesarios para financiar las políticas de gasto social básicas. Mientras que en 2007 recaudamos 200.676 millones de euros, en 2013 han sido tan sólo 168.847 millones de euros. Es decir, hemos perdido ingresos por valor de 31.829 millones de euros, lo que equivale a una reducción del 15,9%. En parte, los recortes sociales impuestos se han justificado por ello.

Se podría argumentar que esta caída de recaudación se debe a la reducción de actividad económica, pero la crisis sólo explica 3 euros de cada 10 que se han dejado de ingresar. Y tampoco podemos explicar esta menor recaudación por efecto del extendido fraude

fiscal, ya que otros países, como Italia, aún conociendo un nivel de economía sumergida superior al nuestro obtienen un mejor resultado de ingresos fiscales.

En realidad, la explicación de la caída de ingresos atiende a varios factores, la crisis y el fraude fiscal son dos de ellos e importantes, pero también y no menor en importancia la propia estructura interna del sistema tributario.

Si nos comparamos con los países de la Eurozona nuestra capacidad de recaudación fiscal es entre 8 y 9 puntos porcentuales del PIB menor, lo que traducido en dinero supondría que, de tener un sistema tributario como el de la media, nuestra capacidad de ingresos aumentaría en más de 80.000 millones de euros anuales.

Aumenta la presión sobre los trabajadores

Precisamente nuestra estructura tributaria es la que ejemplifica lo injusto del actual desequilibrio en el reparto de cargas. En lo que llevamos de crisis, se ha incrementado la presión fiscal sobre los trabajadores y reducido sobre sociedades y empresas. Y ello por una doble vía. De un lado, se ha aumentado la recaudación de los impuestos indirectos, los menos visibles,

concentrados sobre el consumo sin tener en cuenta el nivel de ingresos de quienes los pagan, al tiempo que se ha reducido la de los impuestos directos sobre la renta y la riqueza. Los impuestos indirectos han pasado a significar en 2007 el 39,3% del total de la recaudación al 43,8% en 2013, lo que significa un aumento de 4,5 puntos porcentuales, a los que hay que sumar otros 2,1 puntos derivados del aumento de tasas y precios públicos. Mientras que los impuestos directos han pasado de suponer el 59,8% al 53,2% en las mismas fechas, lo que implica una reducción de 6,5 puntos porcentuales.

Además, dentro de los impuestos directos se aprecia una evolución muy desigual en función de dónde provengan las rentas. Se ha incrementado el peso relativo de las rentas personales gravadas por el IRPF, donde se concentran los trabajadores, y se ha reducido el de la tributación de sociedades. Así, en los últimos 6 años el IRPF ha aumentado su peso relativo en 5,2 puntos porcentuales (pasando del 36,2% al 41,4%) mientras que el impuesto de sociedades se ha visto reducido 10,5 puntos porcentuales (pasando del 22,3% al 11,8%).

Finalmente, el resultado práctico de todo lo anterior ha llevado a una fuerte deslegitimación social de los impuestos, donde quienes defraudan o eluden sus obligaciones no suelen ser objeto de crítica pública.

Propuesta fiscal de CC OO

CC OO impulsa una propuesta de reforma fiscal diferente, orientada a conseguir un sistema fiscal suficiente, equitativo y legitimado. Para que la ciudadanía lo perciba con cercanía y de manera comprensible, poniendo en marcha medidas que posibiliten que los ciudadanos valoren el sistema tributario y su relación con la eficacia, racionalidad, rigor y buen uso del gasto público. Los objetivos de nuestra propuesta son los de garantizar la suficiente financiación del Estado, tanto para impulsar políticas económicas como sociales y sostener el Estado

de Bienestar, sus servicios públicos básicos y las redes de protección social. Es una visión alternativa a la del ajuste como única vía y los recortes en sanidad, educación, servicios sociales, dependencia... Pretende contribuir a aumentar la capacidad de intervención pública, en lo inmediato ayudando especialmente a cubrir los déficit estructurales de las políticas activas de empleo o la protección a los parados, crear un sistema de Rentas Mínimas Garantizadas en todo el Estado para los 700.000 hogares sin ningún tipo de ingresos, orientadas a la reinserción laboral y, en el largo plazo, a garantizar la sostenibilidad de las pensiones públicas.

La forma de hacer todo ello radica en medidas que aumenten la recaudación, sin necesidad de subir los tipos de los impuestos sino reduciendo beneficios fiscales (deducciones, reducciones, etc.) que no respondan a necesidades susceptibles de protección o puedan ser sustituidas por ayudas directas. En este punto resulta estratégico reordenar la estructura fiscal. Elevar la recaudación derivada de la imposición directa (sobre riqueza e ingresos) incrementado su peso relativo sobre la recaudación fiscal total, haciendo que la indirecta (sobre consumo) reduzca su peso relativo.

Aunque defendemos una reforma estructural, sostenida en el largo plazo, no renunciamos a utilizarla en la actual coyuntura de crisis como instrumento que contribuya a fortalecer el consumo interno, reforzando las medidas que tienen como consecuencia el incremento de la actividad económica y la generación de empleo. Con ello, se contribuye a acelerar la recuperación económica.

Y, dentro de estas, cobra un papel propio utilizar la reforma fiscal para contrarrestar los efectos de las políticas de devaluación salarial. Luchar contra los efectos sociales de la crisis y los recortes, facilitando el acceso a bienes y servicios básicos para las familias, reduciendo el IVA de alimentos y energía del hogar. Esta reducción de la recaudación en el IVA debe compensarse con la mayor recaudación por imposición directa, especialmente en el impuesto de sociedades, mayor contribución de otros impuestos indirectos (especiales y verdes) y la lucha contra el fraude y la elusión fiscal. En definitiva, hacer más progresivo el sistema impositivo.

CCOO exigeix la suspensió dels projectes petrolers a les costes balears

Resolució aprovada pel Consell de CC OO IB el 24 de març del 2014

L'Estat espanyol és dependent en un 90% dels combustibles fòssils i de la seva importació. Amb aquesta justificació el Consell de Ministres va aprovar l'any 2010 sengles Reials Decrets autoritzant prospeccions petroleres en diverses àrees del Golf de València, algunes dins les aigües de l'arxipèlag balear. Les zones més afectades es localitzen a les Salines d'Eivissa i a Formentera, on es troba l'organisme viu més gran del planeta, la *Posidonia Oceanica*, caracteritzat per ser un ecosistema d'alta productivitat i la font principal d'aportació d'oxigen al Mediterrani.

Aquestes prospeccions consten de tres fases:

1 Recerca d'Informació (sísmica, magnètica, sondejos)

2 Sondejos acústics necessaris amb canó d'alta pressió i amb nivells sonors entre 215 i 230 decibels, unes 10.000 vegades al dia durant 5 mesos.

3 Perforacions per a presa de mostres (contaminació i restes d'hidrocarburs a les platges).

Aquests projectes són generadors d'escassa ocupació local (tant de llocs directes com indirectes) perquè requereixen poc personal molt qualificat i, en canvi, posa en perill tot el sector pesquer i moltes de les activitats associades al turisme. D'altra banda, l'impacte mediambiental afectarà molt negativament la supervivència de nombroses espècies marines, degut a les ones sísmiques i a la bioacumulació de productes tòxics que hi seran utilitzats,

tant en les exploracions com en l'activitat comercial, existint a més a més diversos estudis que alerten dels seus riscos sanitaris.

Per tot això, exigim la suspensió d'aquests projectes començant per una moratòria sobre els pous petrolers i que s'hi inclogui una Declaració d'Impacte Ambiental Negativa per a l'exploració de tots els pous licitats en la costa espanyola. Instem el Govern a optar i centrar els seus esforços en el desenvolupament de les energies renovables, disminuint d'aquesta manera la nostra dependència energètica, la qual cosa ens permetrà avançar cap a un canvi de model sostenible que generi ocupacions verdes i de qualitat en aquest context de greu crisi econòmica, social i ambiental.

Debilitats, amenaces i desequilibris, el risc del creixement laboral en precari

GABINET TÈCNIC
SECR. D'Ocupació

Segons el darrer informe elaborat pel Gabinet Tècnic del sindicat, el creixement anual estimat per al quart trimestre de l'any 2013, de solament 3.900 persones ocupades, no permet fer afirmacions contundents sobre la millora del mercat de treball de les Illes, una circumstància que es repeteix en el cas de les dades mitjanes anuals (+5.600) mentre que en el treball assalariat, on sí hem tengut més ocupació, només s'ha incrementat el temporal (+14.600) en destruir-se, en el darrer trimestre, ocupació assalariada indefinida (-6.000). A més, entre l'ocupació temporal la meitat del creixement del darrer trimestre està protagonitzat per treball a jornada parcial.

Pel que fa a la taxa d'atur continua en cotes molt elevades que, com sabem, superen en escriu la mitjana europea.

A les Balears la taxa mitjana d'atur per a l'any 2013 es va situar en el 22,3%, i l'any es va acomiar

dar amb una taxa del 22,9%, de manera que el gran problema del nostre mercat laboral ha afectat de mitjana 135.000 persones actives, una xifra menor que al 2012 però que tan sols baixaria en -5.200 persones. En el darrer trimestre el descens fou més pronunciat i afectà -9.500 persones aturades. No obstant això, i tal com recull l'informe, el decrement s'explica per una davallada de la població activa (-5.600) més que per una creació d'ocupació (+3.900), un fet que s'il·lustra millor amb l'indicador de flexió de l'atur i que ens permet afirmar que la darrera retallada en la desocupació no és sinònim de millores en el mercat de treball. L'indicador de flexió de l'atur, que posa en relació la reducció en el nombre d'aturats amb el nombre d'ocupacions creades, ens indica que al quart trimestre de l'any 2013 per cada 244 persones que deixen l'atur s'han creat 100 llocs de feina, un fet que evidencia el fort impacte que ha tengut el descens anual de la població activa en la millora de les dades de l'atur balear.

La davallada passiva de l'atur té un perfil femení. Entre les treballadores la flexió de l'atur ha mostrat un descens de 392,3 persones aturades per cada 100 ocupacions. Una conjuntura molt desfavorable que s'agreuja si es té en compte que el descens anual en les xifres d'atur s'ha produït entre les dones amb experiència laboral prèvia, un indicador del fenomen de l'abandonament de l'activitat i el desànim, la forma més extrema d'expulsió del mercat de treball.

La nota més dramàtica la continua posant l'atur de llarga durada, i en especial el de molt llarga durada és a dir, el de dos i més anys que afecta 42.300 persones (31,4% de les persones aturades de les Balears) i que sumades a les 10.600 persones inactives desanimades eleven a 52.900 el nombre de situacions greus d'exclusió laboral. Tampoc convida a l'optimisme la dada relativa a l'atur de curta durada que

mostra que, més enllà dels saldos anuals, són moltes les persones que transiten de l'ocupació a

l'atur. A les acabades de l'any passat 64.700 persones aturades declararen haver-se quedat sense feina des d'un període inferior a l'any, una xifra que explica quasi la meitat de l'atur estimat per al quart trimestre i que, en superar les dades de l'any 2008, evidencia l'agreuament de la temporalitat i l'estacionalitat en la nostra ocupació.

Les dades d'atur registrat del SOIB ens diuen també que el descens en l'ocupació té un doble component, i solament 4 de cada 10 baixes en el registre de l'atur s'explicaria per una col·locació, amb dades disponibles dels darrers sis mesos.

D'altra banda, i pel que fa a les cotitzacions a la Seguretat Social, l'any 2013 ha suposat un aprofundiment de la destrucció d'afiliacions a règim general, especialment adversa entre els afiliats amb un contracte indefinit a temps complet, alhora que s'ha incrementat el nombre de treballadors amb contractes parcials i fixos discontinus. Per cada dia de l'any la nostra economia hauria destruït 13,7 afiliacions indefini-

des a temps complet substituïdes per 6,1 afiliacions fixes discontinues i 5,7 afiliacions a temps parcial. Per comparació a l'any 2008, el nostre teixit productiu ha prescindit de -33.964 treballadors amb contracte indefinit a temps complet i -34.605 temporals a jornada completa, mentre els treballadors fixos discontinus i a temps parcial augmenten en +8.702 i +8.792.

Parlant des de la perspectiva de la contractació registrada, les dades també són decebedores, i el tret que es dibuixa més nítidament és l'empitjorament de les condicions de treball amb un protagonisme

gairebé absolut de la contractació temporal (88,3%) en la demanda de treballadors i amb una incidència creixent de les contractacions per períodes inferiors al mes que representen la meitat de la contractació temporal de l'any 2013. En definitiva, a partir d'aquestes dades tan sols podem concloure que la millora anual de l'ocupació té un estret marge de creixement en concentrar-se en ocupació temporal, parcial o fixa discontinua i en tenir un alt component d'estacionalitat. Així mateix compartim l'opinió que el creixement anual s'ha d'interpretar com una inflexió en les evolucions anuals

i no com una sortida de la crisi i molt manco una recuperació mentre que l'elevat nombre de persones desocupades des de fa dos o més anys juntament amb elevats fluxos de sortides de l'ocupació, que es mantindran gràcies a les elevades taxes de temporalitat, anticipen que el futur continuarà profundament marcat per taxes d'atur altes. Sens dubte, ens enfrontam a una situació de permanència i d'agreuament dels desequilibris, amb un creixement en precari que fa molt difícil veure en què es pot fonamentar el creixement econòmic i la "millora" del mercat de treball balear.

"L'any 2013 ha estat marcat per taxes d'atur elevades i precarietat creixent"

QUEREMOS QUE VIAJES

ESPECIAL COLECTIVO

CCOO

CONSIGUE HASTA UN 8% dto.

COSTA CARIB
ISLAS CARIB
BALEARES TURGO
CRUCEROS NUL YOR.
TAILANDIA CIRCUITOS
GRANDES VIAJES
MEDITERRANEO
CANARIAS
EUROPA
TUNEZ
Y MUCHO MAS

Descuento directo del 6% y descuento del 8% reservando con más de 45 días de antelación aplicables en paquetes de mayoristas propios del grupo Barceló, excluyendo tasas y gastos de gestión. No acumulable con otras campañas, ofertas o descuentos de pertenencia a otros colectivos. Consulte condiciones en su tienda Barceló Viajes.

Información y reservas:

C/De Llucmajor, 63 (Es Molinar-Portixol)
Tel. 971 24 18 38
pmi-molinar@barceloviajes.com

Barceló
VIAJES

SECRETARIES

Urgeix una millora salarial

CARMEN DÍAZ DE LA JARA
SECR. D'ACCIÓ SINDICAL

Al nostre país la negociació col·lectiva ve marcada pel II Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva signat pels sindicats més representatius i que estableix una moderació salarial que comporta que els increments de productivitat s'utilitzin, de forma preferent, per retallar preus i augmentar la inversió. Addicionalment, la rebaixa de preus ha de servir, d'una banda, per evitar pèrdues de poder de compra dels salaris, la qual cosa afecta negativament el consum, i per una altra, per millorar les exportacions i guanyar quota de mercat intern en substituir les importacions. Els augments de productivitat i de quota de mercat intern han de servir per impulsar la inversió i l'ocupació.

Som de l'opinió que la millora salarial és un dels factors prioritaris que incidiran de manera positiva en la recuperació del consum i, conseqüentment, en un augment de la demanda interna que, a hores d'ara, llastra la recuperació. Per CCOO, és necessari que en la negociació col·lectiva es marquin els criteris que han de fer avançar la recuperació del poder adquisitiu de les classes treballadores, ja que, tot i el debilitament del poder normatiu que el conveni laboral ha patit en les diferents reformes laborals, continua sent el principal instrument regulador de les relacions laborals.

En aquest marc, la negociació col·lectiva ha d'atendre l'objectiu de recuperar el poder de compra i incentivar el consum privat, com una via per a la reactivació de l'economia i de l'ocupació. No procedeix el manteniment de la contenció salarial més enllà del 2014, i ha d'aplicar-se allà on vagi acompanyada de contrapartides concretes i verificables. Al nostre parer, el percentatge d'increment salarial general ha de tenir com a referència paràmetres

generals que comptin amb indicadors públics. Altres paràmetres només han de ser emprats en convenis d'empresa i sempre que s'estableixin indicadors quantificats i mesurables, preferiblement per utilitzar-los com a base d'increments addicionals o retribucions variables; a més a més, la negociació salarial vinculada a l'evolució de la productivitat ha de contemplar sempre referències sobre el conjunt dels factors que

la conformen, de tal manera que no sigui el factor costos laborals l'únic a tenir en compte.

Cal incrementar la demanda interna

Cal un notable increment de la demanda interna, per tal d'aconseguir un creixement econòmic que tengui com a conseqüència més immediata la creació d'ocupació. Ocupació estable i de qualitat que faci

retornar la seguretat a amplis sectors de la classe treballadora, amb remuneracions que permetin activar el consum de les llars que depenen principalment dels salaris i en menor mesura de les pensions.

Si bé bona part de la recuperació depèn d'aquesta qüestió, no s'han d'oblidar d'altres com una reforma fiscal amb criteris de progressivitat i una contenció de la política inflacionista d'empreses de les que depenen en gran mesura l'estabilitat dels preus, com ara són les elèctriques, els combustibles, els transports o les empreses de distribució d'aliments.

L'esforç realitzat pels treballadors i les treballadores, alguns empresaris i sectors, per retallar els preus, ha resultat en va per mor de l'augment de la imposició indirecta (IVA, impostos especials, tarifes i preus públics) i la política inflacionista de les empreses de poder de mercat (elèctriques, benzina, subministrament de gas, transport i distribució d'aliments), dos factors que han continuat pressionant sobre la deflació dels preus i el consum. Redreçar els esforços empresarials cap a una substancial millora de salaris implicarà no sols beneficis al conjunt de l'economia sinó que paral·lelament ajudarà a sortir d'una manera més equitativa de la situació actual.

Convenis pendents de negociació

UNITAT

La negociació de determinats convenis d'abast a les Illes ha comportat diverses mobilitzacions de protesta i reivindicació de drets laborals adquirits.

Sense anar més lluny, el **conveni d'hostaleria**, que afecta més de cent mil treballadors de les Balears, ha començat amb un "enrocament" de la patronal en les seves postures. La proposta patronal parla d'increment salarial del 0% durant la vigència del conveni, mentre els sindicats demanen un increment del 3%. Tampoc hi ha acord en la millora de drets dels fixos discontinus ni en la jornada laboral, que els sindicats volen de 35 hores setmanals i dotze hores de descans entre jornades, i la patronal vol una distribució irregular de la jornada així com abaixar els costos laborals. A més, pretenen que es lliuri un dia a la setmana i

l'altre acumular-lo a final de temporada. Amb tot, l'externalització de serveis és un punt clau en la disputa del conveni. La proposta de la patronal passa per eliminar traves a la subcontractació, mentre que tant CCOO com UGT advoquen per garantir l'aplicació de les condicions del conveni d'hostaleria a tots els treballadors

de serveis essencials. CCOO exigeix la unitat productiva dels centres de treball.

Quant al **conveni col·lectiu provincial de neteja**, per una vigència fins al 31 de desembre del 2015, les organitzacions sindicals CCOO i UGT demanen una pujada de sou del 2% per a 2014 i 2015 i la patronal exigeix

una rebaixa salarial. Així mateix, ambdues parts negociadores, patronal i sindicats, acorden la supressió de la realització d'hores extraordinàries habituals i que els diumenges s'abonin amb un increment del 175% o es compensin amb dos dies lliures. En el cas d'incapacitat temporal derivada de malaltia professional o accident de treball, el treballador percebrà un complement, a càrrec de l'empresa, fins a completar una retribució del cent per cent de la base de cotització, inclosa el prorrateig de pagues extres. Entre d'altres, una de les novetats d'aquest conveni de neteja és el denominat "plus d'hospitals", que es meritirà en vacances, permisos i altres absències; es tracta d'un complement retributiu pels treballadors de neteja dels hospitals.

Un altre dels convenis a negociar que ha arribat a un punt crític és el de la **sanitat privada**. Les clíniques privades volen imposar unes condicions "indignants", segons els sindicats, per tal d'abaratir salaris i rebaixar drets. Entre d'altres, pretenen suprimir el complement d'antiguitat, o sia,

eliminar els triennis, i compensar-ho amb un dia extra per cada trienni. Així mateix, proposen la discriminació entre els professionals, en augmentar la jornada laboral per aquells treballadors que s'incorporin en el 2014, fins a més de 1.700 hores anuals. Quant al salari, l'augment de la proposta patronal és nul, parlen d'un 0,6% de cara al 2015. En darrer lloc, ni volen sentir a parlar del concepte de carrera professional.

Respecte al **conveni de transport discrecional**, en la data de tancar l'edició de la revista es troba bloquejat pel fet que dos grans empreses pertanyents a l'Agrupació Empresarial del Transport discrecional de Viatgers, han aconseguit acords amb els seus comitès d'empresa per als pròxims dos anys. Aquests acords modifiquen la jornada i els salaris dels treballadors i en suspensen l'antiguitat. Tot això fa que es llenci un torpede a la línia de flotació de la mesa sectorial del conveni i per això, mentre no se suspenguin públicament aquests acords, CCOO manifesta que no es donen les condicions per continuar negociant un conveni sectorial.

El col·lapse del sistema d'atenció a la dependència

EVA CERDEIRIÑA

SECR. DE POLÍTICA SOCIAL I IGUALTAT

Malgrat les expectatives creades i la necessitat d'una norma d'aquestes característiques, l'evolució que ha patit el Sistema no podia ser més descoratjadora. El govern del PP ha imposat dues reformes de calat, a través de sengles Reials decrets lleis: el primer és el 20/2011, de 30 de desembre, i el segon 20/2012, de 13 de juliol. S'inaugura així una etapa de retrocés i de demolició del SAAD.

El més recent, i el més ambiciós potser, dels àmbits que ofereix el sistema de protecció social al nostre país és l'atenció a les persones en situació de dependència. Fruit d'una forma de governar tan poc habitual en aquests últims temps, el diàleg social. Un acord signat l'any 2005 pels agents socials (entre ells, el nostre sindicat) i el Govern es va plasmar en la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència. Una Llei que va impulsar l'aspecte menys desenvolupat de l'Estat de Benestar a Espanya, aquell constituït pels serveis i les transferències a les famílies. És una dimensió que encertadament es denomina "el quart pilar de l'Estat de Benestar" (Vicenç Navarro), després de l'educació, la sanitat i les pensions.

La important disminució de la despesa pública destinada al finançament del sistema de dependència té, entre les seves conseqüències, la reducció del nombre de beneficiaris mitjançant una moratòria del calendari d'implantació previst inicialment per a l'entrada en vigor de les cobertures. Es redueix igualment la intensitat de les prestacions a què tenen dret els beneficiaris/es, i se'ls transfereix la responsabilitat de finançar la part de la despesa pública que el Govern ha escurçat o directament eliminat. Conseqüències que es plasmen, per exemple, en el projecte de decret presentat pel Govern autonòmic recentment, sobre la participació econòmica dels usuaris en el cost de les prestacions, en el qual es proposa que els beneficiaris (?) abonin fins a un 90% en alguns serveis no residencials com ara

la teleassistència. Si es tracta d'un servei residencial, i la persona beneficiària té una capacitat econòmica (suma resultant de la renda més el patrimoni) de fins a 1.541€, destinarà la dita quantitat (excepte 101€ que és el mínim exempt per a despeses personals) al pagament del servei residencial. Aquesta proposta de copagament està en clara relació amb la despesa pública en dependència per habitant i any en la nostra comunitat, la qual va ascendir a 56,52€ l'any 2013, una de les més baixes a nivell estatal i molt per sota de la mitjana de 109,52€.

Un altre efecte de les reformes comentades és la modificació del concepte de xarxa pública i oferta pública de serveis, substituint-lo

pel de xarxa de serveis de finançament públic, i per tant s'estreny el marge de l'Administració Pública en la seva capacitat d'intervenció, de control i de supervisió.

Comissions Obreres ha defensat sempre que un dret subjectiu com és l'atenció social a la dependència no pot ser gestionat sobre qualsevol víctima. Partim de la defensa de la gestió pública directa com a millor fórmula de procurar l'accés universal als serveis públics, d'afavorir la seva equitat i la seva qualitat. I en clara consonància amb aquest principi, de-

fensem la despesa social pública, un despesa que no és cap càrrega per a l'economia del nostre país, ans al contrari, contribueix a la dinamització de l'economia real, a la creació d'ocupació i al manteniment de la demanda agregada, a més de produir retorns econòmics

importants a les arques de l'Estat i de la comunitat autònoma. Per tant, la despesa social que les administracions destinin a mantenir i millorar la xarxa pública del SAAD, és la con-

tribució directa que des del sector de serveis públics ha de fer-se per afavorir la sortida de la crisi.

“Es redueix la intensitat de les prestacions a què tenen dret els beneficiaris”

Pensant en qui més ho necessita

SILVIA MONTEJANO
SECR. D'Ocupació

Després de tres anys de legislatura de l'actual govern del PP, per primera vegada el passat mes de novembre varen convocar els agents socials i econòmics a la Mesa Social Tripartida per a la presentació d'un primer esborrany de Pla d'Ocupació per a les Illes Balears. Aquest document va obtenir en

principi el nostre rebuig absolut, ja que s'assemblava més a un pacte polític –amb molta càrrega ideològica– que a un Pla d'Ocupació, atès que s'hi pretenia la benedicció de les polítiques econòmiques que el Govern balear havia imposat fora de tot marc de diàleg social. Treure del Pla tota referència a aquestes polítiques va ser la nostra primera exigència per poder començar a parlar, cosa que, en primera instància, el Govern ha acceptat.

Per l'anterior, des de CCOO hem treballat, a través de les nostres aportacions, amb l'objectiu que l'esborrany inicial es convertís en un document de polítiques actives d'ocupació útils i eficaces, tant per a la creació d'ocupació com perquè les persones desocupades de la nostra comunitat autònoma

tenguin cobertura mentre retornen al mercat laboral. És per això que, des del nostre sindicat, reivindicam la dotació d'una renda per a les persones desocupades de molt llarga durada i que hagin exhaurit les seves prestacions sense tenir cap mena de subsidi.

A més del que s'ha exposat, sol·licitam la creació dels mecanismes necessaris que ens permetin coordinar, desenvolupar i assegurar que les mesures i els recursos contemplats en el Pla es destinin efectivament a millorar l'ocupabilitat dels joves, dels majors de 45 anys i dels col·lectius més desfavorits, alhora que exigim la reactivació i l'enfortiment de les funcions del Servei Públic d'Ocupació.

A CCOO no ens oblidam dels tres anys de legislatura en què tant

sindicats com treballadors hem estat castigats per unes polítiques dures, però tampoc hem de deixar de banda que un sindicat que es defineix sociopolític ha d'aprofitar tots els instruments al seu abast per millorar les condicions de la classe treballadora, i més quan una de les nostres senyes d'identitat ha estat l'exigència del diàleg social i la concertació amb governs, si guin del signe que siguin, alhora que hem criticat la ineficàcia de qualsevol mesura que ens ha imposat l'Executiu sense el nostre consens. Indiscutiblement, si alguna cosa ha quedat palesa en tot aquest procés és el fracàs rotund de les polítiques fins ara dutes a terme i la necessitat imperiosa que s'estableixin mesures amb què els agents socials i econò-

mics hi estiguem d'acord i implicats. Des de l'inici de les reunions el nostre sindicat ha manifestat que treballaria per un acord que fos realment beneficiós per als treballadors i per als desocupats. Doncs bé, segons la nostra opinió, les gairebé 86.000 persones en situació de desocupació, els joves, les per-

sones majors de 45 anys que cada vegada veuen més llunyana la possibilitat d'incorporar-se novament al mercat laboral i les

persones que ja no tenen cap tipus de cobertura econòmica de les nostres Illes, mereixen que des de CCOO bolquem tots els nostres esforços i fem tot el que es pugui per revertir la situació. Una situació que ha arribat a límits insostenibles per molta gent.

“Una de les nostres senyes d'identitat ha estat l'exigència del diàleg social”

MOBILITZACIONS

8 abril Atemptat als drets de la ciutadania

Concentració de treballadors a l'edifici judicial de sa Gerreria de Palma, en rebuig a la reforma de la Llei orgànica del poder judicial (LOPJ) que pretén la supressió dels partits judicials i dels Jutjats de Pau, així com la desaparició de les Audiències Provincials i la creació dels Tribunals provincials d'Instància, entre d'altres mesures, i contra la privatització del Registre Civil. Per CCOO, no està garantit en absolut el manteniment de tots els llocs de treball actuals i s'anuncia un procés de negociació i mobilització dur si el Govern central no garanteix l'ocupació, les retribucions i la no existència de processos de mobilitat geogràfica forçosa. Aquesta reforma també és un atemptat als drets de la ciutadania.

20 de març - 200 delegats es concentren per demanar millores en el conveni d'hostaleria

Devers 200 persones es varen concentrar a les portes de la Federació Empresarial Hotelera de Mallorca (FEHM) per advertir a la patronal que les seves propostes en la negociació del conveni són "humiliants" i, per tant, estan disposats a "muntar el caos a les Illes per no perdre tot allò que s'ha aconseguit durant els anys precedents en la negociació col·lectiva", tal com va assenyalar el secretari general de la Federació de Comerç, Hosteleria, Turisme i Joc (FECOHT) de CCOO a les Illes, Ginés Díez. Díez va recalcar que el conflicte pot ser "fort, dur i permanent en el temps" i alhora demanà "condicions dignes" per als treballadors de l'hostaleria balear. El secretari general de FECOHT advertí que si els treballadors i treballadores del sector volen un conveni hauran de donar suport a les mobilitzacions "o no signarem el conveni i cadascú haurà de cercar-se la vida", va sostenir.

7 de febrer - Treballadors de seguretat privada i de Coca-Cola

Els treballadors del sector de seguretat privada protestaren per les desvinculacions de conveni que provoquen la reducció del seu salari. Per la seva banda, els empleats de Coca-Cola i serveis auxiliars es concentraren en contra de l'ERO i per rebutjar la intenció de l'empresa de tancar la planta embotelladora a Palma.

3 abril - Protesta per exigir un canvi de rumb en les polítiques d'austeritat europees

Sota el lema "Stop a les retallades. Cal aturar les polítiques d'austeritat", va discórrer la manifestació del passat 3 d'abril pel centre de la capital balear, convocada per CCOO, UGT i USO i amb el suport de la Cimera Social, per exigir un canvi de rumb en les polítiques d'austeritat i de retallades que apliquen les institucions i els governs europeus, i alhora reclamar un pla europeu d'inversió per crear ocupació. A la capçalera de la marxa, el secretari d'Organització, José Luís García, va denunciar que les polítiques d'austeritat aplicades arreu d'Europa han provocat destrucció d'ocupació i l'empobriment de les famílies, a més de rebaixes substancials en drets socials i en els serveis públics.

8 març - Un Dia de la Dona protagonitzat pel dret a l'avortament

La manifestació del Dia de la Dona aplegà mig miler de participants a Palma, amb crits de "nosaltres parim, nosaltres decidim", "dret a l'avortament lliure i segur per a totes" i "sense les dones no hi ha revolució". Feministes en Acció, de què és part CCOO, i altres grups i entitats feministes com ara Assemblea antipatriarcal, o Dret a Decidir, entre d'altres, convocaren la manifestació. Una marxa que, sota el lema "Lluitam pels nostres drets", va partir de la plaça d'Espanya de Palma al migdia, va recórrer els carrers del centre de la capital balear i finalitzà a la plaça Porta Santa Catalina on, després de llegir el manifest, hi va haver un vermut solidari.

10 de gener Per un conveni digne a la sanitat privada

La situació del conveni col·lectiu de la sanitat privada i establiments sanitaris es troba en un punt sense retorn en què la patronal, que unilateralment va denunciar el conveni el novembre del 2012, continua inflexible i rígida davant les propostes de CCOO i la resta de sindicats negociadors UGT, USAE i SATSE.

MANIFEST 1 DE MAIG

Sense ocupació de qualitat no hi ha recuperació Més cohesió social per a més democràcia

Aquest 1 de Maig, Dia Internacional del Treball, se celebra en un marc caracteritzat pels efectes de les polítiques d'austeritat que ha imposat de forma autoritària la Troica (Comissió Europea, Banc Central Europeu i Fons Monetari Internacional), la qual cosa configura un model de sortida de la crisi que provoca atur, desigualtat, pobresa i retallades de drets socials i laborals, juntament amb el deteriorament del sistema de protecció social. Polítiques d'austeritat i retallades que, en el cas d'Espanya, són aplicades de forma implacable pel Govern de Rajoy.

La situació econòmica i social de la Unió Europea és alarmant, especialment als països del sud, que són els que presenten més dificultats. Devora l'augment de l'atur, de la pobresa, de les desigualtats, de les divergències polítiques i econòmiques entre els Estats, s'està produint la privatització i el deteriorament dels serveis públics i la retallada de salaris, pensions i prestacions socials. Tot això acompanyat del debilitament de la negociació col·lectiva, el diàleg social i el Dret del Treball.

A més d'aquests greus efectes socials, les polítiques d'austeritat dels últims anys han provocat un deteriorament de la cohesió social, així com el desprestigi de les institucions polítiques nacionals i de la UE i, en definitiva, un dèficit democràtic important.

La creixent injustícia en la distribució de la riquesa i la progressiva pèrdua de drets a escala global confirma, com declara la Confederació Sindical Internacional (CSI), que: "El model de capitalisme del segle XX ha fracassat i el consens de Washington ha de ser enterrat per sempre...", d'on es dedueix la necessitat de "reconstruir les nostres economies en base a nous models econòmics que estiguin al servei de les persones i les seves comunitats". En aquest sentit, per la CSI s'imposa la necessitat de definir un "Contracte Social Global" amb noves institucions i un major protagonisme de l'Organització Internacional del Treball (OIT).

Europa necessita superar la crisi i els seus efectes, per construir un nou paradigma la base del qual sigui la proposta de "Un nou Contracte Social", destinat a assentar en ferm els fonaments del model social europeu com a alternativa a l'avanç sostingut del capitalisme en la seva versió neoliberal salvatge, que s'està mostrant incompatible amb la democràcia.

CCOO i UGT, juntament amb la Confederació Europea de Sindicats (CES), rebutjam aquestes polítiques d'austeritat que retallen la despesa pública i deixen que la desocupació creixi de forma dramàtica. Rebuig que s'ha traduït en un procés de mobilitzacions d'àmbit europeu desenvolupat durant les passades setmanes contra les referides polítiques i retallades imposades per les institucions comunitàries

UGT i CCOO reivindicam una altra política europea, un nou rumb per als treballadors i treballadores europeus; una política que garanteixi una sortida de la recessió i l'estancament. La promoció d'un creixement basat en un nou model productiu més eficient i sostenible, que permeti la creació d'ocupació

de qualitat garantint en primer lloc el finançament de l'economia real.

El Pla d'Inversions d'àmbit europeu que proposa la CES, de què som part CCOO i UGT, contempla projectes en sectors clau com ara l'energia, les infraestructures de transport i telecomunicacions; l'expansió de la banda ampla; l'educació i la formació; la recerca, el desenvolupament i la innovació; els serveis públics i privats (renovació urbana, salut, benestar, medi ambient.); la gestió sostenible de l'aigua i l'habitatge social i per a gent gran.

Aquest Pla permetria la creació d'11 milions de llocs de treball a la UE, així com posar fi a les retallades de despesa pública, augmentar els salaris i reforçar les prestacions i les xarxes de protecció social, amb atenció especial als col·lectius que més estan patint la crisi. Pel maig del 2014 tendran lloc les eleccions al Parlament Europeu en què es plantegen uns reptes clars pel moviment sindical: posar fi a l'austeritat i al dúmping social, a nous atacs als drets de les treballadores i treballadors o a la protecció social. Per canviar de rumb, hem d'elegir parlamentaris i parlamentàries disposats a defensar els interessos de les ciutadanes i ciutadans europeus, parlamentaris i parlamentàries que imposin un canvi de política i que construeixin un altre projecte europeu basat en el progrés social. Que posin fi a les polítiques d'austeritat que provoquen la desocupació, la pobresa, la desigualtat, el dúmping salarial i fiscal, per redescobrir una Europa més pròxima als seus ciutadans.

A Espanya, les polítiques d'austeritat estan sent aplicades pel Govern del PP en el marc de la nova governança europea i sota un control estricte de les institucions europees que, no obstant això, permet un cert marge de maniobra, a què ha renunciat aquest Govern, per limitar els danys socials produïts per dites polítiques. Actuació caracteritzada pel recurs sistemàtic a la via del Decret llei, l'atac als drets dels treballadors i el menyspreu de la negociació i l'acord, com s'ha posat de manifest en l'última reforma de les pensions imposada per la seva majoria absoluta al marge del Pacte de Toledo i que ha merescut el nostre rebuig. Mentre que per l'Organització Internacional del Treball (OIT), les reformes laborals de l'any 2012 suposen la vulneració dels drets de llibertat sindical i negociació col·lectiva garantits pels Convenis i ratificats per Espanya.

Ocupació, recessió i crisi

Les dades macroeconòmiques actuals indiquen que l'economia espanyola està sortint de la recessió, però encara queda molt recorregut per sortir de la crisi. Així, es continua destruint ocupació, amb major intensitat en el sector públic, creix l'atur de llarga durada mentre avança l'ocupació a temps parcial no voluntària; s'incrementa el volum de contractes temporals i augmenten les persones ocupades subempleades. Tot

això configura un deteriorament greu de la qualitat de l'ocupació. Sense que, d'altra banda, es pugui descartar el risc de deflació, tant al nostre país com a la zona euro, una cosa que sembla cada vegada més real amb les polítiques actuals basades en la devaluació salarial. En aquest sentit, totes les dades disponibles confirmen una devastació del mercat laboral, sense precedents en el període democràtic, produïda com a conseqüència i a l'empara de la crisi, la recuperació del qual no és possible en un escenari de creixement feble. Al contrari, tot indica que si es mantenen les polítiques actuals, la sortida de la crisi serà més lenta i no anirà acompanyada d'una millora substancial d'aquest mercat laboral.

Les següents dades confirmen el nostre diagnòstic:

- Una taxa d'atur del 26,03%
- Una taxa de temporalitat del 23,92%
- Una disminució de 267.900 actius durant 2013
- La molt reduïda creació d'ocupació es limita als contractes temporals a temps parcial, mentre que disminueixen els contractes indefinits de jornada completa
- Pèrdua de 468.000 ocupacions en l'Administració Pública (només en sanitat, educació i serveis socials)
- Continua la reducció de la protecció a la desocupació, que des de l'any 2010 ha caigut en més de 20 punts i ha deixat milions de persones sense cobertura, així com la pèrdua de la seva qualitat, en abaixar el percentatge de prestacions mentre augmenta el de subsidis
- Una pèrdua de població activa de 324.000 persones només en 2013.
- La inversió per aturat en polítiques actives ha disminuït el 52% des de l'any 2011
- 686.300 llars amb tots els seus membres en atur.

S'ha de ressaltar que el treball a temps parcial, majoritàriament involuntari, és emprat per amagar la intensa destrucció d'ocupació, a través d'una forma espúria de repartiment del treball i d'ariet per deteriorar la condicions de treball, amb especial impacte en les dones, que representen el 73,3% d'aquesta modalitat convertida en un contracte de cridada o plena disponibilitat, en la pràctica. El sector exterior no ens pot treure de la crisi, en no tenir la dimensió suficient al nostre país i generar activitat intensiva en capital que genera poca ocupació i un impacte escàs sobre el consum intern. Mentre que el sector industrial en el seu conjunt està moderant la reducció de la seva producció alhora que està accelerant la destrucció d'ocupació. La demanda interna ha de prendre el relleu, fet que no s'aconseguirà si els salaris no augmenten, es manté el nivell de desocupació, es redueix la capacitat adquisitiva de pensionistes i jubilats, si retrocedeix la protecció social i el conjunt de les polítiques públiques o no s'impulsa la inversió productiva, i es continuen debilitant els serveis públics.

Per UGT i CCOO, la prioritat absoluta ha de ser la lluita contra la desocupació i els seus efectes socials, en el marc d'un canvi de les polítiques públiques i del model productiu. Així, les propostes per a una sortida real de la crisi passen per una retirada de les polítiques d'austeritat que permeti la reactivació econòmica, la creació d'ocupació, els drets laborals i el reforçament de la negociació col·lectiva, la protecció i cohesió social, i la lluita contra la pobresa i la desigualtat social.

Salaris, protecció social i serveis públics

És imprescindible un canvi de patró de creixement per contribuir a generar ocupació qualificada, estable i amb drets. Un creixement sense ocupació no és recuperació, ni millora les condicions de vida de la majoria de la població ni genera ingressos públics suficients.

En conseqüència, proposam:

- Recuperació del poder adquisitiu de l'SMI i del conjunt dels salaris. Els salaris han de guanyar poder de compra, a través de l'increment de l'ocupació i el seu creixement moderat, però real
- Recuperació del Pacte de Toledo per a les reformes de la Seguretat Social i les pensions, amb la tornada a l'anterior sistema de revisió de les seves quanties
- Rellançament de la inversió pública productiva
- Impuls de la indústria
- Reforma del sistema elèctric i avançar cap a la transició energètica
- Increment dels nivells i de la qualitat de la protecció de la desocupació i impuls de la contractació estable
- Una Renda Mínima i programes efectius contra la pobresa i l'exclusió social
- La posada en marxa d'una Reforma Fiscal basada en l'equitat i la suficiència que porti els fons necessaris per tirar endavant aquest conjunt d'iniciatives públiques
- Reforçament de la Negociació Col·lectiva i recuperació de la ultraactivitat dels convenis suprimida per la reforma laboral. És necessari el desbloqueig dels convenis i garantir que a un conveni el substitueixi un nou conveni
- Reequilibri de les relacions laborals cap a un sistema més just de reconeixement i de garantia dels drets dels treballadors, basat en la igualtat, l'autonomia i l'enfortiment de les institucions laborals
- Promoció i defensa de l'activitat sindical
- Posada en marxa, per part de les Administracions Públiques, de polítiques salarials i d'ocupació que permetin la recuperació dels Serveis Públics i impulsin l'activitat econòmica
- Escometre, de forma consensuada amb els interlocutors socials, plans de formació i qualificació professional que puguin garantir l'accés o el manteniment de l'ocupació.

CCOO i UGT consideren que aquestes mesures haurien de ser complementa-

des amb acords polítics i socials:

D'una banda, un gran acord que integri les forces polítiques i els interlocutors socials, per a l'ocupació i la reactivació de l'activitat econòmica basat en la igualtat i la cohesió social, que promogui el canvi assenyalat de model productiu i el manteniment i l'aprofundiment en els serveis i les prestacions de l'Estat de benestar.

Democràcia, llibertats i drets fonamentals

També es qüestiona el dret de vaga i apareixen iniciatives per limitar el seu ús, i estan en marxa projectes de llei com el de reforma del Codi Penal i el de Seguretat Ciutadana (clarament inconstitucional). Mereix el nostre rebuig radical, igualment, el projecte de regulació de la interrupció de l'embaràs perquè suposa un retrocés històric en aquest camp, al costat d'altres projectes que pretenen restringir l'accés a la Justícia. Per això, consideram molt urgent un acord en defensa de la democràcia, amb l'objectiu d'aprofundir-hi i fer front a la inviolació autoritària de l'acció de Govern i d'altres poders públics; una proposta que consideram essencial per frenar la desafecció creixent de la ciutadania respecte del conjunt de les institucions de l'Estat.

Aquest 1 de Maig, UGT i CCOO exigeixen més transparència en l'actuació dels poders públics, i ratifiquen el seu suport a la Címera Social i a les reivindicacions ciutadanes.

CCOO i UGT rebutgen les limitacions que el Govern del PP intenta aplicar a les llibertats bàsiques de reunió, manifestació, expressió i vaga, a través de l'acció policial i sancionadora o mitjançant la modificació de la normativa penal i de seguretat ciutadana, amb l'objectiu de reduir substancialment les accions de protesta contra les polítiques que aplica aquest Govern.

UGT i CCOO exigeixen la retirada immediata de l'acusació contra els sindicalistes d'Airbus, companys que tenen l'amenaça d'anys de presó i multes per la seva actuació en defensa del dret de vaga i contra les polítiques d'austeritat i retallades, i manifestam el nostre suport al conjunt de sindicalistes sotmesos a processos penals o administratius derivats de la seva actuació en defensa dels treballadors i la promoció dels valors constitucionals.

CCOO i UGT consideren de màxima urgència la posada en marxa d'una autèntica política de migracions d'àmbit europeu, que faci front al repte de l'emigració de les persones que fugen de la misèria i de les guerres, així com dels moviments mateixos de població dins les fronteres de la UE, basada en els valors comunitàries. Una iniciativa que permetria posar fre al populisme creixent i a la xenofòbia que s'alimenta de l'actual indefinició en aquest àmbit. UGT i CCOO, juntament amb el moviment sindical internacional (Confederació Sindical Internacional-CSI i Confederació Europea de Sindicats-CES), reivindicam la fi de tots els conflictes bèl·lics originats per interessos econòmics i polítics o per fanatismes de tota mena i exigim que acabin, d'una vegada, les violacions dels drets laborals, sindicals i civils en tot el planeta.

SALUT LABORAL

A mesura que es prolonga el període de crisi econòmica global que va arrencar el 2008 se senten més veus que indiquen que la situació en què ens trobam no és un parèntesi després del qual tornaran a recuperar-se els ritmes de creixement i els drets socials i laborals volatilitzats per les retallades i les polítiques d'austeritat. El que en un principi es va presentar com un moment d'excepcionalitat passatgera s'ha acabat per desvetllar com la imposició d'un nou paradigma econòmic, social i laboral a què la classe treballadora i la ciutadania en general hauran de resignar-se. Les elits mundials, seguint un guió prèviament redactat pels ideòlegs del neoliberalisme, han aprofitat les condicions creades per una crisi originada per la desregulació del sector financer per completar la implantació d'un model d'acumulació per desposseïció comercialitzant aquells serveis públics bàsics que garantien la protecció social i dels drets laborals i ciutadans conquerits al llarg de dècades. En definitiva, un model que garanteix els beneficis a les elits a costa de la qualitat democràtica de les nostres societats.

Les polítiques d'austeritat imposades per la Comissió Europea i la Troica als Govern europeus, i en especial als de la perifèria del continent, s'han transformat al nostre país en una onada de retallades de serveis públics bàsics, de privatitzacions, i en una reforma laboral que ha deteriorat greument el dret a la negociació col·lectiva a les empreses i està aconseguint que el model precari es configuri com hegemònic en l'estructura sociolaboral espanyola desplaçant l'ocupació estable amb drets i salaris dignes. El que es presenta per part dels tecnòcrates de la Troica com un paquet de mesures inevitable per sortir de la crisi no és res més que l'aposta ideològica del neoliberalisme i la imposició, als països perifèrics d'Europa, d'un model productiu i de relacions laborals que desmunta l'Estat social, democràtic i de dret i ens acosta pas a pas a estàndards propis dels països en desenvolupament.

Però aquesta ofensiva no es limita a deteriorar les condicions de treball i a privatitzar aquells serveis públics rendibles. En aquest precís moment la salut laboral s'ha convertit en un dels objectius que està en el punt de mira de les elits: el dret a la seguretat i a la salut en el treball, un dels objectius centrals de les polítiques socials europees, avui és considerat un obstacle que cal

superar per augmentar la competitivitat de l'economia europea. Aquesta argumentació no sols se substancia en un descens de les inversions en polítiques preventives a les empreses, sinó que exigeix reformes legislatives que rebaixin la protecció de la salut i la seguretat dels treballadors.

Aquesta deriva desreguladora va donar les seves primeres passes a Europa a mitjan la passada dècada, però va accelerar la seva escalada amb l'arribada de la crisi econòmica. Des de l'any 1978 i cada cinc anys la Comissió Europea fixava metes concretes, precises i avaluable en Programes d'Acció amb què es pretenia harmonitzar la situació de la salut i la seguretat en el treball entre els diferents països de la UE fixant com a objectiu els estàndards més elevats de protecció. Des del 2002 l'instrument emprat per a aquesta finalitat ha passat a denominar-se Estratègia, i tot i que a judici del moviment sindical europeu continua sent una eina imprescindible per aconseguir el propòsit de l'harmonització, lentament està patint un desgast en la seva concepció. Cada nova Estratègia incorpora més parts descriptives i desideratives i menys objectius concisos i quantificables.

Des del 2011 la Comissió Europea està aprofundint en aquesta línia, planteja els seus dubtes sobre la necessitat d'una Estratègia Europea de Seguretat i Salut en el Treball en un context de crisi econòmica i afirma que la prioritat ha de centrar-se en alleujar les empreses de la càrrega administrativa de la legislació vigent. La desocupació s'utilitza com a element de xantatge per desplaçar la salut dels objectius centrals de les polítiques comunitàries.

Però el que finalment ha ajustat totes aquestes polítiques és la publicació el 2 d'octubre del 2013 per part de la Comissió Europea del programa REFIT (Adequació i eficàcia de la normativa: Resultats i pròximes etapes), un document que sota el paraigua de conceptes com ara "regulació intel·ligent", "simplificació legis-

MANIFEST 28 D'ABRIL

La desregulació legislativa condemna la seguretat i la salut dels treballadors i l'economia del nostre país

28 ABRIL 2014
Día Internacional de la Salud y Seguridad en el Trabajo

La desregulación legislativa condena la seguridad y la salud de los trabajadores y la economía de nuestro país

¡CON LOS SINDICATOS EL TRABAJO ES MÁS SEGURO!

lativa" o "reducció de la càrrega reguladora", oculta una de les agressions més grans conegudes contra la protecció social i del medi ambient, la salut i la seguretat dels treballadors, els drets d'informació i consulta i el diàleg social. En matèria de prevenció de riscos ha implicat, entre d'altres conseqüències, la decisió de no impulsar una legislació nova en matèria de salut laboral en el que resta del mandat de la Comissió, fet que suposa paraitzar les dues principals iniciatives legislatives compromeses en la Estratègia Europea vigent, com són la revisió de la Directiva de Cancerígens i l'aprovació de la de Trastorns Musculoesquelètics, i no traslladar a text articulat acords sectorials signats en el

marc del diàleg social europeu. Les polítiques del Govern espanyol, inserides en aquest corrent ideològic la màxima expressió del qual és la Reforma Laboral de l'any 2012, tenen la seva última fita en qüestions de salut i seguretat en el treball amb la presentació de l'avantprojecte de reforma de Llei de mútues de desembre de l'any passat. L'aposta del Govern és la de configurar les mútues com a úniques entitats capaces d'assumir la gestió de les noves prestacions de la Seguretat Social, i es fa per una suposada eficàcia major en l'aprofitament dels recursos públics, afirmació trufada d'ideologia neoliberal i que es desmunta tan sols llegint els informes del Tribunal de Comptes o prenent en consideració el subregistre tremend de malalties relacionades amb el treball que acaben derivant-se als serveis públics de salut com a malalties comunes (un descens acumulat de prop del 28% de les malalties professionals notificades des del 2008). La desaparició del concepte "prevenció" del Fons de Rehabilitació de les Mútues redueix de manera significativa la seva competència preventiva i demostra l'afany mercantilista de la reforma. La vinculació dels recursos públics generats per les contingències professionals a les polítiques públiques en matèria de prevenció ha suposat reduccions importantíssimes de sinistralitat que avui en dia corre el perill de repuntar (ja s'aprecien alentiments significatius del descens de la sinistralitat, tant en termes absoluts com en índexs d'incidència, en tots els sectors, amb increments importants en el cas del sector serveis). Però potser serà la gestió de la Incapacitat Temporal per contingències comunes, que dona capacitat a la Mútua per proposar l'alta sense existència d'acte mèdic i concedint la consideració de silenci administratiu positiu davant l'absència de resolució expressa del metge del sistema de salut, l'element que demostrí de manera més palpable el caràcter economicista d'unes polítiques que

eliminen el dret al restabliment de la salut a canvi dels interessos econòmics de les empreses i que es basen en pressuposts falsos, en aquest cas una suposada pèrdua de competitivitat deguda a uns nivells d'absentisme elevats que la realitat ens indica que són similars als dels països del nostre entorn.

El 28 d'abril, Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball, és la jornada que el moviment sindical mundial aprofita per recordar les víctimes dels accidents i les malalties produïdes pel treball i per reclamar la millora de les condicions que suporten les treballadores i els treballadors. La Confederació Europea de Sindicats i la Confederació Sindical Internacional recorden cada 28 d'abril que amb la presència de sindicats a l'empresa, el treball és més segur; i en aquesta línia la Unió General de Treballadors i Comissions Obreres no podem deixar de denunciar aquest 2014 unes polítiques que de no corregir-se tendran unes conseqüències devastadores en termes de salut laboral i pública, que estan contribuint a aprofundir les desigualtats i que condemnen el nostre país a un model productiu incapacitat per generar una ocupació digna i de qualitat.

Per aquest motiu, CCOO i UGT reclamem al Govern d'Espanya:

- La retirada d'aquells elements lesius per als treballadors del text de projecte de reforma de la Llei de mútues, en la línia del dictamen aprovat pel Ple del Consell Econòmic i Social.
- Una millora en la normativa de malalties professionals que, amb l'objectiu de reduir el seu subregistre, faciliti els processos de reconeixement i actualitzi el seu llistat d'acord amb les últimes investigacions científiques.
- L'aprovació de l'Estratègia Espanyola de Seguretat i Salut en el Treball 2013-2020 incloent-hi objectius precisos de reducció de la sinistralitat, aflorament de malalties produïdes pel treball i d'equivalència de la protecció independentment del tipus de relació laboral.
- Manteniment de les inversions públiques en matèria de prevenció de riscos laborals.

Som conscients que cap d'aquests objectius enfrontats als interessos de les elits podran aconseguir-se sense el concurs actiu d'una majoria social. Per aquest motiu, CCOO i UGT feim una crida al conjunt de la ciutadania a participar en totes les convocatòries socials i sindicals que es desenvoluparan en els pròxims mesos, començant pel 1r de Maig.

DRETS LABORALS

Los expedientes del Fogasa siguen acumulando retrasos

JOSEP BENEDICTO
ASESORÍA JURÍDICA

La ministra de Trabajo, Fátima Báñez, no deja de sorprendernos. Sus permanentes evocaciones a la divinidad para solucionar los problemas de los mortales, su naturalidad al expresar lo bien que ha funcionado la reforma laboral a pesar de incrementar el desempleo y la precariedad en los empleos de reciente creación, no tiene comparación, como otra de sus "ocurrencias", en este caso crear un escándalo mayúsculo en la tramitación de los expedientes del Fondo de Garantía Salarial (Fogasa). Los retrasos en el abono de las prestaciones Fogasa viene ocasionado por el ingente trabajo que tiene el personal de este organismo, una plantilla que se adecuó para resolver cerca de 40 mil expedientes en el año 2007 que llegan a los más de 150 mil en 2013, con el mismo número de funcionarios que en algunas unidades son menos, toda vez que no se han cubierto las vacantes.

El plazo legal que está establecido para que el Fogasa emita sus resoluciones es de 3 meses, y en muchas comunidades se resuelven a los 18 meses, caso de Valencia, o a los 15 meses, como en Madrid, aunque en el caso de Baleares la media estaba establecida en 6 meses.

Para acometer el déficit del Fogasa, el Gobierno impuso, con los votos en contra de CCOO y UGT, un plan (GRETA) que básicamente se explica en una externalización/privatización de este servicio. Desde CCOO entendemos que este organismo autónomo de carácter administrativo debe seguir siendo totalmente público, puesto que maneja datos de solicitantes y empresas extremadamente delicados y tiene acceso a bases de datos sobre números de cuentas corrientes, domicilios, DNI, etc. La empresa que gestionará estos expedientes es Tragsatec, filial de Tragsa, la misma empresa que se utiliza para "esquirolar" huelgas.

En este plan GRETA se depositaron todos los expedientes registrados y

no instruidos de todas las unidades hasta el 30 de septiembre: se contabilizaron en torno a los 165 mil expedientes en todo el país que se envían a Madrid para su gestión. En nuestro caso, el balear, el número de expedientes que se remitieron a Madrid para su resolución es de unos 2.000.

Con anterioridad a la concesión a Tragsatec, el Ministerio intentó presentar a concurso abierto la ejecución de este plan, aspecto que el propio Ministerio tuvo que retirar al no aceptar la Abogacía del Estado

tan aberrante e ilegal decisión. De este modo se concede la gestión a la empresa pública Tragsatec, que tenía que empezar sus trabajos el 1 de octubre del 2013. El despropósito del despropósito se produce cuando no se autoriza a Tragsatec iniciar los trabajos, puesto que no estaban contemplados en los presupuestos, demorando su puesta en funcionamiento al 1 de enero del 2014.

A los retrasos que se acumulan se añaden las dificultades para conocer el estado de cualquier expediente. Las unidades territoriales del FOGASA no conocen la evolución de los expedientes y Tragsatec no informa ni tiene mecanismos para transmitir información a los solicitantes de las prestaciones.

El Fondo de Garantía Salarial es el último recurso que tienen los trabajadores para cobrar sus indemnizaciones o salarios adeudados cuando su empresa entra en insolvencia. Para llegar a esta solución se realizan multitud de trámites (juicio, ejecución, declaración de insolvencia,...), hasta llegar a la solicitud ante el Fogasa. Entre el inicio del procedimiento judicial y la fecha de presentación de la solicitud puedan transcurrir 4 o 5 años, incluso alguno más, a lo que hay

que añadir los meses de tramitación dentro del Fogasa.

Hablamos de gente que ha perdido su empleo, que quizás en el momento de perderlo se le adeudaban algunos meses de salario y que en el mejor de los casos a los 24 meses acabarán de percibir las prestaciones por desempleo y sin haber cobrado todavía del Fogasa, quizás tengan pendiente una hipoteca o un alquiler, quizás una amenaza de desahucio, y mientras el Estado le retiene por la negligencia e inutilidad absoluta de sus gestores, ministros/as y secretarios/as generales, como en este caso el Secretario general del Fogasa un dinero con el cual hacer frente a sus deudas.

La ministra Báñez habrá conseguido una cosa, igualar a todos los españoles que tienen pendiente de cobrar del Fogasa, puesto que antes lo hacían de forma desigual: una diferencia que estaba entre los 18 meses de retraso de Valencia a los 3 meses de La Rioja o a los 6 meses de las Baleares. Ahora todos cobrarán a los 15 meses como mínimo. La Sra. Báñez debería confiar más en sus funcionarios, apostar por ellos, cubrir las vacantes del Fogasa y no confiar ni en la virgen del Rocío ni en Tragsatec.

CORRECCIÓN VISUAL POR LÁSER

Dr. Santiago Tomás Barberán
Especialista en oftalmología
Clínica Baviera Mallorca

SÓLO
HASTA EL 30
DE JUNIO

**SIN GAFAS
NI LENTILLAS
TODO SE
VE MEJOR**

Adriana Muntaner
Paciente de Clínica Baviera

PROMOCIÓN EXCLUSIVA

para afiliados
y familiares directos de

comissions obreres
de les Illes Balears

1ª CONSULTA
PREOPERATORIA
GRATIS

¡NO OLVIDES PRESENTAR en clínica tu ACREDITACIÓN de AFILIADO!

Afilia't - Afiliate

Resto de consultas y servicios 10% dto (Excepto anillos y lentes intraoculares).
Precio de la consulta valorado en 55€. Promoción válida desde 01/05/14 hasta 30/06/14 para consultas y pruebas preoperatorias. No acumulable a otras ofertas.

Palma de Mallorca. C/ 31 de Desembre, 22 • 971 20 06 58
PROMOCIÓN VÁLIDA SÓLO EN PALMA DE MALLORCA

Dr. Santiago Tomás y Dra. Aurora Urduales (Especialistas en Oftalmología y Cirugía Ocular) R.S. 1747.

SOLICITA YA TU 1ª CONSULTA PREOPERATORIA 902 130 100 / clinicabaviera.com

CLÍNICA BAVIERA
INSTITUTO OFTALMOLÓGICO EUROPEO

FEDERACIONS

Ley de Comercio balear, muchos puntos oscuros

GINÉS DÍEZ
SECR. GRAL. FECOHT

Antes de iniciar la valoración de los contenidos conocidos del Anteproyecto de la Ley de Comercio para las Islas Baleares, que se encuentra en fase de discusión, desarrollo y definición de varios puntos, es preciso hacer notar que parte del articulado se ha dejado como materia de discusión en diversas mesas destinadas a su elaboración definitiva.

Me limitaré a identificar los puntos de discusión relevantes y meros apuntes como posible criterio de referencia, de cara a concretar

propuestas para los temas en discusión o por desarrollar.

El gobierno balear apunta los cambios que, a nuestro juicio, son más notables. Parece que el propósito del borrador de regulación señala una nueva desregulación parcial o, mejor dicho, una eliminación de elementos de regulación y de procedimientos hasta ahora vigentes en materia de ordenación de la actividad comercial.

En particular, se observa la su-

presión del Registro General de Comercio (Apartado II de exposición de motivos) y las infracciones tipificadas derivadas de no registrarse, pues el gobierno balear estima que supone una "carga administrativa innecesaria".

El anteproyecto desarrolla el espíritu de la Directiva de Servicios de Mercado Interior estableciendo un régimen de autorización que recoge, teóricamente, los puntos susceptibles de regulación (razones imperiosas de interés general) que se permiten.

Parece que pervivirá el doble sistema de autorización, autonómica –previamente– y municipal –como licencia de instalación–, algo que, en términos generales, hemos venido sugiriendo, siempre y cuando la autorización atienda a criterios que realmente se sustenten y garanticen el interés general. Este sistema de autorización contiene elementos de interés en el plano autonómico, al que sólo debiéramos añadirle un requisito: que el proyecto establezca previsiones de impacto en el empleo (creación en el establecimiento y previsible pérdida de la competencia en el ámbito inmediato), para que pueda realizarse un balance en esta materia.

Asimismo apunta las novedades de definición, esbozando lo que caracteriza como "gran establecimiento comercial". Ahora bien, en el Art. 8 deja sin establecer el tamaño de superficie a partir del cual se entiende que ya nos encontramos ante un gran establecimiento comercial. Nosotros queremos que se dejen los m² ya establecidos en este momento. Suprime también el registro de establecimientos comerciales y la figura de comercios turísticos.

El sistema de cartelería debiera respetar, sin obstaculizar la comunicación en cualquier idioma de uso común en cada ámbito turístico, la referencia al manejo de las lenguas oficiales de las islas: catalán y castellano deben de estar regulados para cualquier tipo de negocio en general. La desaparición de la figura de comercios turísticos está en consonancia con la línea de liberalización de horarios comerciales que se pretende proseguir, ya muy avanzada realmente por el reconocimiento de diversos destinos turísticos que permiten ya horarios liberalizados de apertura comercial, a lo que como sindicato nos oponemos rotundamente. También destaca la importancia y define sucintamente los centros comerciales urbanos, algo de sumo interés por lo que entraña de reconocimiento y valorización del comercio de proximidad. Si bien no rebasa la mera exposición de su denominación y reconocimiento en su Art. 12.1. A este respecto, sin duda, no basta con definiciones, es preciso promover medidas ligadas a estimular cierto tipo de actividad en consonancia con el comercio de proximidad, la promoción del pequeño comercio, el menor impacto ambiental y el mejor desarrollo urbanístico, y no sólo hacer un ejercicio de enunciación.

El anteproyecto, en su Capítulo II y Art. 13, 14 y 15, deja abiertos a discusión asuntos relevantes en materia de horarios y calendario de apertura comercial hasta ahora establecido en 90 horas semanales y 10 días al año en domingos y festivos que parece serán materia de discusión en las mesas de trabajo correspondientes. Nosotros defenderemos las

72 horas semanales y los 8 días de festivos y domingos autorizados, ya que estamos convencidos que son suficientes. El sistema ya es sumamente flexible, y ampliar los tiempos de apertura al público puede conllevar un deterioro en los sistemas de tiempo de trabajo, en la conciliación de la vida laboral y personal y en la calidad del tiempo libre y de descanso disponible para los trabajadores y trabajadoras.

En relación con el reconocimiento de una zona como de gran afluencia turística, en sus Art. 17, 18 19, 20 y 21, deja puntos en el aire. También queda sin desarrollo aún la Disposición transitoria primera. A este respecto, este reconocimiento debe servir para proveer de un servicio comercial a una afluencia turística masiva a la que es preciso atender. Sin duda alguna, es un subterfugio para que las grandes superficies puedan abrir, si bien estimamos que la oferta comercial del pequeño establecimiento, junto con las tiendas de conveniencia, pueden abastecer en la mayoría de los casos esta demanda.

En cuanto a la composición de la Mesa de participación sectorial, debiéramos exigir que sea dinámica y de reunión continuada para los problemas del sector, con la presencia sindical de las centrales más representativas en dicha mesa sectorial.

En el Art. 32.3., indica que los comerciantes pueden decidir libremente el periodo estacional de sus rebajas de precios. En nuestra opinión, la regulación debiera establecer periodos de referencia general para la temporada de rebajas y un máximo de periodo de rebajas para cada comerciante dentro de ese periodo general, a fin de evitar fenómenos de competencia desleal y dúpung de precios sostenidos en el tiempo y de carácter injustificable.

El documento deja para la discusión los Art. 40 y 41 y la Disposición transitoria segunda, en materia de venta ambulante y no sedentaria y su autorización. En nuestra opinión, son los municipios los que deben regular, en un marco general definido en esta regulación autonómica, que se garantice un mínimo de calidad del servicio y de control higiénico sanitario, así como el sistema de autorización y su concesión, estableciendo los espacios, los días y el carácter de los establecimientos admisibles.

En definitiva, mi impresión es que difícilmente CCOO vamos a llegar a un acuerdo en los términos en que se ha planteado este anteproyecto de ley.

GTU: El consens educatiu per construir l'educació

FOTO: José Juan Gulljarro

TONI BAOS
SECR. GRAL. FECCOO

El GTU (Grup Unitari de Treball) ha aconseguit respondre i construir el consens que li manca a aquest Govern. Tot l'esforç destinat a un sol objectiu: arregar més adhesions i signatures al voltant del que volem per a l'educació de la nostra comunitat autònoma, arribar a ajuntar més dels 200.000 vots que va aconseguir el PP que actualment ens malgoverna.

Ara per ara, les associacions, plataformes, assemblees i entitats que subscriuen el document són: ADESMA, ADIDE, ADIPMA, Assemblea de Docents, Assemblea de Docents Desconcertats, Cooperatives d'Ensenyament, FAPA Mallorca, FETE-UGT, FE-CCOO, Plataforma Crida, STEI i UIB.

Aquest és el fruit a què et convidam a sumar-t'hi amb la teva signatura.

#aBalearsVolem

Gerard Beltran Ferrer, cap de la Secció Sindical de CCOO del Consorci Públic de les Balears per a la Música

“Som l’orquestra d’Espanya que fa més serveis”

UNITAT

La Secció Sindical de CCOO del Consorci Públic de les Balears per a la Música, organisme autònom de què depèn l’Orquestra Simfònica, es va constituir el passat mes de febrer del 2014. Al capdavant de la secció es va elegir el fagotista Gerard Beltran Ferrer (Cullera, 1977), a punt, si no ho és ja, de ser para del segon fill amb la seva companya, també fagotista de l’Orquestra, Joana Rullan Oliver.

Gerard Beltran explica que tot i que la secció té pocs mesos de vida, la majoria dels 25 membres que hi formem part ja duen deu anys com afiliats a CCOO. “Sempre hem funcionat com a CCOO, el Comitè d’Empresa sempre ha tingut la representació majoritària de CCOO, però no s’havia constituït la secció ni hi

havia delegats sindicals fins al passat febrer”, assegura. Segons Beltran, entre els avantatges de disposar d’una secció sindical, està “la comunicació més fluida” amb els treballadors i que s’aprofiten més els recursos del sindicat.

El màxim representant de la secció sindical assenyala que ell no és part del Comitè (on hi ha quatre membres de CCOO d’un total de cinc) però treballa conjuntament amb ells “i això duu més agilitat”. En aquest sentit, recorda que CCOO havia tingut el 100% del Comitè fins que hi entrà un company de la UGT. “En aquell moment vàrem descobrir que necessitàvem constituir la secció sindical, perquè el representant ugetista pertanyia a la part administrativa i nosaltres,

els músics, bàsicament érem de CCOO, encara que algú també és tècnic”, puntualitza.

La Secció Sindical del Consorci Públic de les Balears per a la Música va nàixer amb uns objec-

tius ben definits: que l’Orquestra Simfònica disposi d’una seu digna que reuneixi les condicions d’una sala de concerts, cosa que no passa a l’actual seu; lluitar pel reconeixement de les malalties professionals que afecten els músics –“no tenim cap malaltia professional reconeguda i les osteomusculars són més que òbvies per la feina que feim”, diu Beltran; i exigir la professionalització de la gerència de les orquestres, que els gerents siguin designats a través d’un procés selectiu, igual que els músics. En la seva opinió, la principal barrera per aconseguir que una Orquestra arribi a funcionar bé del tot és “una gestió professional amb alt rendiment”. I afegeix que, en darrer terme, també es vol aconseguir la participació dels músics en l’elecció del director titular: “realment som els que sabem quin director convé més a la nostra orquestra”, censura. Gerard Beltran Ferrer també comenta que a Espanya hi ha 26 orquestres professionals i que a l’any 2007 es va constituir l’associació de músics professionals d’orquestres simfòniques AMPOS, en col·laboració “estreta” amb CCOO per a totes les qüestions de salut laboral, de què ell va ser vicepresident els primers quatre anys. D’aquesta col·laboració amb la secció de músics de l’FSC de CCOO va sorgir un treball conjunt de la mà del company Antonio Muñoz en el marc del diàleg social del sud d’Europa. L’experiència fou “molt enriquidora”, apunta.

funcionaris però tenen una certa estabilitat; “malgrat això -confirma Beltran- cada sis mesos ens amenacen amb acomiadaments, no és inqüestionable el nostre lloc de feina”. Sobre les condicions laborals dels músics, amb una jornada laboral molt flexible, el dirigent de la secció sindical indica que les més preocupants fan referència a riscos laborals i aclareix que l’Orquestra Simfònica Illes Balears està funcionant amb 10 persones manco, fet que augmenta el nivell de sobrecàrrega de treball. Respecte d’això, recrimina l’incompliment, per part de l’empresa, de l’organització de la feina amb quatre mesos d’antelació o la no cobertura de les baixes per maternitat.

Així mateix, destaca que l’empresa incompleix diferents aspectes del Pla de Viabilitat signat el setembre del 2013, que entrà en vigor pel gener d’enguany i es prolongarà fins al mes de juny del 2016. Entre les reivindicacions dels músics, Beltran parla de restabliment de la plantilla completa i del sou. “Tenim pactat no cobrir les vacants perquè no hi ha doblers, però també tenim clar que les places dins la plantilla orgànica de l’Orquestra s’han d’arribar a cobrir totes, els setanta-cinc músics, Aquesta orquestra fa la feina de tres ja que donam 32 serveis al mes amb una plantilla de 65 persones per oferir el mateix nivell de feina que abans de les retallades; de fet, som l’orquestra d’Espanya que fa més serveis”, remarca.

D’altra banda, calcula que els músics han sofert una reducció del seu poder adquisitiu entorn del 20% en quatre anys, si es tenen en compte les rebaixes imposades pel govern central i l’autonòmic.

Daniel Cámara, elegit secretari general de CCOO Indústria

La nova estructura sindical sorgeix de la fusió de les federacions d’Indústria i Fiteqa

Daniel Cámara ha estat elegit secretari general de CCOO Indústria Illes Balears, la nova organització sectorial del sindicat que s’ha constituït

el passat 21 de març a Palma, sorgida de la fusió de les fins ara existents federacions d’Indústria i Fiteqa.

Daniel Cámara, que fins ara dirigia la Federació d’Indústria a les Illes, estarà al capdavant d’una nova organització que neix amb 1.300 persones afiliades i compta amb 220 delegats i delegades sindicals que representen les 9.000 persones que actualment treballen a les empreses industrials de Balears.

La seva constitució, sota el lema “Som + Indústria”, s’emmarca en el procés de reorganització de les federacions sectorials emprès per la Confederació Sindical de CCOO, que cerca així una millor adequació a l’estructura productiva del nostre país i una acció sindical més eficient en la defensa dels treballadors. Cámara, que ha obtingut el suport del cent per cent dels delegats assistents al congrés i que encapçalava una Executiva integrada per 9 persones, va assenyalar que “es tracta de ser més forts per posar fre a la

reforma laboral en els convenis i evitar el mercadeig de salaris i condicions laborals”.

El congrés va aprovar també una “Resolució d’activitat” en la que es determinen les fórmules organitzatives de CCOO-Indústria i es defineixen els seus grans objectius per al pròxim període.

“Naixem en un entorn complicat pels efectes de la crisi i per l’abandonament de la indústria

per part dels governs central i autonòmic, però amb moltíssims reptes per davant i moltes ganes de treballar”, va dir Cámara en la clausura del Congrés.

El més important ara per la Federació d’Indústria és l’exigència d’un Pla Industrial per a Balears, on des del 2008 s’han destruït més del 16% dels llocs de treball industrials amb que comptava la comunitat autònoma a l’inici de la crisi.

Condicions que es poden millorar

Els músics de l’Orquestra Simfònica de les Illes Balears no són

HISTÒRIA

Els inicis del moviment obrer a Mallorca: el Centre de Societats Obreres

PEP VÍLCHEZ

HISTORIADOR I AFILIAT A CCOO

La crisi de la monarquia isabelina finalitzà amb la Revolució de Setembre de 1868 que donà pas al Sexenni Democràtic (1868-1874). A Mallorca l'1 d'octubre de 1868 fou destruït el monument situat a l'actual plaça de la Reina de Palma dedicat a la reina Isabel I i succeïren un seguit d'aldarulls; els més seriosos tingueren lloc a Inca on hi hagué alguns morts. Les protestes es centraren en l'oposició a les quintes i als impostos que gravaven el consum. La reina borbona hagué de sortir del país i exiliar-se a París, després que un cop d'estat militar de caire progressista encapçalat pel general Prim i l'almirall Topete es fes càrrec del govern, iniciant-se així un període convulsiu en què es conqueriren un conjunt d'àmplies llibertats, entre elles el dret d'associació, reunió i lliure expressió i l'aplicació del sufragi universal masculí, llibertat d'imprensa, de cultes i d'ensenyament.

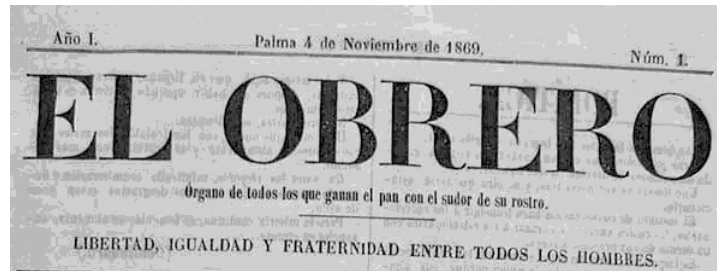
El reconeixement de drets possibilità l'associacionisme obrer i l'aparició d'un fort moviment reivindicatiu. Durant el Sexenni Democràtic, es passà per un procés en el que s'ha d'inserir, el 1873, la proclamació de la Primera República.

Alhora, entre els corrents polítics progressistes més estesos, destacava el republicanisme federal, de tal manera que els inicis del moviment obrer organitzat estiguí inicialment vinculat al republicanisme.

Així, a Mallorca es començà la construcció de les societats obreres que articularen una federació de diversos rams de la producció, especialment sabaters, picapedrers i fusters. Aquestes idea de federació de societats obreres jugaria, en el transcurs dels anys, un gran protagonisme dins el desenvolupament del moviment obrer i sindical mallorquí.

Els primers dirigents sindicals procedien del Partit Republicà Federal. Aquest fou el cas de Francesc Tomàs Oliver, qui el 1869 fou nomenat president del Centre de Societats Obreres alhora que fou director d'El Obrero, considerada la primera publicació obrera de l'illa, portaveu de les Societats Obreres de Mallorca.

Emperò l'impuls de l'associacionisme obrer tenia les arrels en la fundació, a Londres el 1864, de l'Associació Internacional de Treballadors (AIT), i prest els sindicalistes mallorquins varen haver de prendre partit davant la disputa dels internacionalistes

dividits entre el partidaris de l'acció política encapçalats per Karl Marx i els seus detractors liderats per Mikhaïl Bakunin. A Mallorca la primera diferenciació fou entre els seguidors de l'internacionalisme bakuninista de Francesc Tomàs i els seguidors del republicanisme federal ja que aviat, per influència de *La Federación* de Barcelona, els dirigents de l'associacionisme sindical s'inclinaren cap a les idees

anarquistes introduïdes a l'època per l'italià Giuseppe Fanelli, qui aconseguí constituir els primers grups d'obrers internacionalistes a diferents territoris peninsulars. Finalment, el 1875 se reinstaurà la monarquia dels Borbons en la figura d'Alfons XII, fill de la reina destronada, i s'inicià un llarg procés anomenat La Restauració caracteritzat per un fort caciquisme i un sistema polític de torns fonamentat en el bipartidisme

entre conservadors i liberals que no finalitzà fins la instauració de la Segona República i l'exili d'Alfons XIII en 1931.

Caldrà esperar uns anys fins que les idees del socialisme es consolidin coetàniament a l'aparició dels primers dirigents sindicals socialistes com ara Francesc Roca, fundador el 1892 de l'Agrupació Socialista de Palma i de la publicació *El Obrero Balear* així com president, en diverses ocasions, de la Federació Local de Societat Obreres, al temps que tingué lloc l'enfrontament del sindicalisme de caire anarquista i el d'inspiració socialista pel control de les diverses societats obreres; emperò d'això, potser que en parlem en un proper article.

EXIGEIX

QUE ELS TEUS IMPOSTS GARANTEIXIN
SERVEIS A LA CIUTADANIA
PER A TOTS I TOTES

és públic,
és teu

Salva-ho
#espúblicoSálvalo

CCOO
serveis a la ciutadania

CCOO IB lamenta la mort de José Mato

Fou secretari d'Organització de la Confederació d'Illes als anys 80

JOSÉ BENEDICTO LACOMBA
EX SECR. GRAL. DE CCOO ILLES BALEARS

A la matinada del dissabte 18 de gener del 2014, va morir el company José Mato, coordinador de l'agrupació regional de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO de Pontevedra, després de patir un accident de trànsit.

CCOO de les Illes lamenta la seva pèrdua alhora que destaca el seu compromís amb la llibertat, que el va portar a conèixer la pitjor cara de la repressió feixista, tant a Espanya com a l'Uruguai. Va col·laborar com a corresponsal de Ràdio Espanya Independent a diverses delegacions. Es va exiliar a Montevideo i, després d'uns anys, va tornar a Espanya i va continuar desenvolupant tasques a CCOO a Mallorca, com a secretari d'Organització de l'Executiva Confederal de CCOO de les Illes, i més tard a Pontevedra.

EN RECORD DE JOSÉ MATO, UN IMPRESCINDIBLE

CCOO de Galícia tributà un homenatge molt merescut al nostre company José Mato Sanmartín. CCOO de les Illes Balears, molt

identificats amb aquest acte, va remetre el següent escrit en memòria i record de Mato.

"Volem que aquestes breus línies representin la nostra presència aquí en aquest dia, i desitjam que sigui també el nostre homenatge a qui durant tants anys es va dedicar al desenvolupament i el creixement de la nostra organització.

Mato va néixer i va morir a Galícia, la seva terra, no obstant això va ser un home de món, inquiet i compromès, i aquestes virtuts el van portar un dia a Mallorca, terra on va arrelar i va desenvolupar bona part de la seva vida política i sindical.

La seva llarga lluita per les llibertats polítiques com a militant del PCE el va dur a participar en les incipients CCOO a Mallorca i també en el moviment de veïnats d'una important barriada obrera de Palma, Son Rapinya, lloc on residia i militava.

Va participar amb nosaltres en aquest període de les darreries del franquisme i la transició política, de la sortida de la clandestinitat a les llibertats, de la creació de CCOO com a sindicat.

Mato, treballador del transport,

es va enquadrar en la Federació d'Ensenyament de CCOO. Treballava de xofer d'una cooperativa escolar, i des d'aquí es va entregar en cos i ànima a la

tasca i responsabilitat de dirigir la Secretaria d'Organització Confederal de les Illes Balears, en uns anys de desenvolupament federatiu i territorial, de

les primeres eleccions sindicals per optimitzar els recursos de la militància i l'organització en pro de noves conquestes obreres, de les mobilitzacions, de les que era un gran impulsor.

José Mato va participar amb responsabilitats sindicals dels òrgans de direcció de CCOO Illes Balears. Ja jubilat es va ocupar durant un llarg període de l'oficina electoral de l'organització i del control dels nostres arxius electorals, processant actes, comunicant a l'organització els venciments de mandats de comitès i delegats, etc. Ni jubilat va deixar de mantenir la seva activitat i compromís amb CCOO, i això va durar fins que un dia va decidir tornar a la terra on va néixer, la seva Galícia estimada. No sabem si Mato va ser un gallec a Mallorca o un mallorquí a Galícia, però està clar que aquí els seus amics, els seus companys, els qui el vàrem conèixer i treballarem amb ell, sempre el tendrem present com a nostre.

José Mato és la semblança de la persona que retratava en el seu poema Bertolt Brecht: "N'hi ha que lluiten tota la vida, aquests són els imprescindibles".

Mato va ser un d'aquests, un imprescindible".

CULTURA

SEQÜÈNCIA DE CINEMA

Viva Zapata! "Enseñame a leer"

LUIS DOMÍNGUEZ
ARCHIVO HISTÓRICO

Se despierta y estira un brazo buscando el cuerpo de él. No lo encuentra, levanta la vista y mira en alrededor. Su mirada se encuentra con él, Zapata/Brando observa por la ventana con mirada pensativa a los mariachis que han ido a "rondar". Es su noche de bodas.

Josefa/Jean Peters le pregunta por su "meditabundez" y Emiliano, que al principio le responde con evasivas, le dice que al día siguiente se reunirá con el presidente Francisco Madero, y aunque él es ya un líder revolucionario se siente "un roto", un

campesino inculto que dentro de unas horas se encontrará con gente culta, licenciada, con una gran preparación intelectual.

Es su noche de bodas, y ante este dilema el marido le dice a su mujer: "Enseñame a leer".

LECTURES

Procés 1001 contra CCOO. Qui jutjà a qui?

Aquest llibre forma part de les iniciatives que des de CCOO s'han posat en marxa per celebrar el quaranta aniversari del Procés 1001, aquell que es va obrir amb la detenció de la coordinadora nacional del nostre sindicat quan aquest estava en procés de conformació en plena dictadura. El Procés 1001 és el passat de CCOO, però és també el present i ha de ser part del futur. Llibre editat per la Fundació 1º de Mayo i per la Confederació Sindical de CCOO.

Canvis en el món del treball

En aquest Informe 89 de la Fundació 1º de Mayo es recull la intervenció íntegra d'Antonio Baylos, catedràtic de Dret del Treball de la Universitat de Castella La Manxa, en la segona sessió del "Foro Nuevas Respuestas" celebrada el passat 27 de març. Podeu consultar el treball complet a:

http://www.1mayo.ccoo.es/nova/NNws_ShwNewDup?codigo=4529&cod_primaria=1167&cod_secundaria=1167#U0fCAKh_uSo

Avantatges i descomptes especials per ser afiliat/ada

**Contracta ara la teva assegurança
d'Auto i aconsegueix...**

4 Mesos Gratis

Des del 02.05.14
fins al 31.07.14.

**Som una asseguradora diferent:
Qualitat, preu i compromís social**

- Primer grup assegurador certificat en **gestió ètica i solidària**: segell EthSI.
- Invertim **sense ànim especulatiu** i amb criteris ètics.
- Disposem d'un **Fons de Solidaritat** per als nostres clients.
- Garantia gratuïta de protecció d'assegurances per **desocupació**.
- **22 milions** de clients a Europa avalen la nostra forma d'entendre l'assegurança.

**Informa-te'n a la teva
oficina més propera:**

ATLANTIS - Palma de Mallorca
c/ de Francesc de Borja Moll, 3
07003 Palma de Mallorca
Tel. 971 71 86 81
Fax. 971 71 90 55
Maribel Homar
mho@atlantisgrupo.es

**I també a la teva
assegurança de **VIDA**
6 Mesos Gratis**